

Agnès Martin-Lugand

Îmi pare rău, sunt așteptată...

Traducere din franceză de Carmen Otilia Spânu

3
TREI

De patru luni frecam menta: trăiască stagiile de la sfârșitul studiilor! Privind retrospectiv, înțelegeam mai bine de ce reușisem să-l găesc pe-al meu în ultimul moment. Spre deosebire de toți colegii mei de la școala de comerț, gata să tragă tare, eu nu mă dădusem peste cap ca să obțin primul meu contract pe perioadă nedeterminată. Eram adepta efortului minim și știam ce-mi plăcea: să folosesc cele două limbi ale mele — franceza și engleza — și să-i ajut pe oameni să comunice. Adoram să vorbesc. Nu exista nimeni mai guraliv ca mine. Căutând în anuarul foștilor elevi ai școlii, dădusem peste datele acestei agenții de interpreți în domeniul afacerilor, îmi trimisesem CV-ul, avusesem o întâlnire cu asistenta șefului și problema se aranjase. Dar, sincer, cine ar fi dorit o astfel de slujbă ca să obțină diploma? Probabil eram singura pe care o interesa, căci era „stagiul fotocopii“ prin excelență, fără nicio centimă ca salariu, în timp ce toți ceilalți câștigau ceva bani în fiecare lună. Avantajele, deloc negliabile: nicio responsabilitate, fără obligația de a purta costum taior, fără ore târzii și, de asemenea, cu posibilitatea de a bea cafea gratis și a mă întâlni cu toată gașca la

Happy Hour! Într-o altă viață, ar fi fost interesant să mă spetesc acolo, așa bilingvă cum eram.

În ziua aceea, aveam ochii cârpiți de somn. Petrecusem toată noaptea și nu dormisem decât vreo două ore pe canapeua extensibilă rablagită a surorii mele, ale cărei arcuri îmi torturaseră spinarea. Deși am ajuns cu mai mult de o oră întârziere, se pare că reușisem să trec neobservată, ascunzându-mă în debaraua care-mi servea drept birou. După-amiază, când mă luptam să nu adorm, secretara patronului, cocoțată pe tocurile ei de femeie ușoară, a venit la mine cu un zâmbet diabolic pe buze; această femeie cumsecade voia să-mi pună-n cârcă și sarcinile ei.

— Du-te să servești niște cafele în biroul lui Bertrand.

— Nu, sunt ocupată aici. Nu se vede?

— Serios?

Mi-a zâmbit răutăcios, apoi și-a privit unghiile îngrijite, înainte să continue cu un aer nepăsător:

— Ah, în cazul ăsta, după ce-ți termini misiunea importantă, sunt cinci dosare de legat care te așteaptă, eu n-o să am timp să mă ocup de ele.

Ce pacoste! Eram un dezastru când venea vorba să folosesc mașina de legat. Înclinând capul într-o parte, i-am adresat un zâmbet la fel de tâmp ca al ei.

— OK! O să fac cafelele alea, e mai rezonabil, ale tale sunt de-a dreptul scârboase. N-ar trebui să-l supărăm pe șef.

Ofensată, țepăună ca un par, m-a săgetat cu privirea în timp ce mă ridicam, strâmbându-mă la ea cu limba scoasă.

Zece minute mai târziu, cu o tavă în mâini, atentă să nu mă împiedic în fața tuturor, am oftat, deschizând cu fundul ușa de la biroul șefului, când un damf de tequila

mi-a ajuns la nas; duhneam încă a alcoolul băut cu o seară înainte.

Am intrat în încăperea și am aruncat o privire printre gene înspre cei patru bărbați la cravată și costum și minele lor serioase și stângace m-au făcut să râd. Am așezat în fața fiecăruia câte o ceașcă. Ai fi zis că sunt transparentă, niciunul nu a catadicsit să spună un „mulțumesc“ pentru serviciul meu impecabil. Am stat două secunde, așteptând o vorbă bună și am profitat ca să trag cu urechea, împinsă de curiozitate. Oare se ocupau de rezolvarea problemei foamei în lume, de nu erau în stare de un minim gest de politețe? La prima vedere, nu. În schimb, șeful tocmai își bătea capul cu omonimele în engleză. Și se mai considera interpret! *Trebuie să-i învăț totul!* Nici una, nici două, am parcurs cei trei pași care mă despărțeau de el, i-am pus mâna pe umăr și i-am șoptit mândră la ureche o soluție la problema sa. A bătut nervos din degete pe masa de lemn.

— Afară, domnișoara stagiară! a șuierat printre dinți, aruncându-mi o privire încruntată.

M-am dat înapoi dintr-un salt, le-am zâmbit prostește și am părăsit încăperea de parcă mă urmărea cineva. După ce am închis ușa biroului în urma mea, m-am sprijinit de ea oftând și râzând. Bun, măcar acum știa că exist. *Dar, Dumnezeuule, ce netoată!* Ar trebui să învăț să-mi țin gura câteodată.

Două luni mai târziu, în sfârșit, m-am eliberat. Blestematul de stagiou se apropia de sfârșit. Evident, anumite discuții ascultate pe la uși — trebuia să am și eu o ocupație — îmi suscitaseră totuși interesul. Patronul și cei trei interpreți ai lui păreau să fie regii lumii petrolului pe lângă clienții

lor — înalta societate din centrul afacerilor — și slujba lor părea palpitantă. Din câte înțelesesem, întâlneau o mulțime de oameni interesanți, din medii foarte diferite. Asta-mi plăcea mult, ce mai, mă atrăgea. În fine... Câteva minute doar, și venea vacanța. Și, mai ales, puteam în sfârșit să mă apuc de pregătirea marelui meu proiect, despre care nu vorbisem încă nimănui. Voiam să-mi iau un an sabatic și să hoinăresc prin cele patru colțuri ale lumii, cu rucsacul în spate, înainte să mă gândesc la orice viitor profesional. Voiam să văd țări, să întâlnesc oameni, să profit de viață și, mai ales, să mă distrez. La ora 18:00, după ce-mi luasem atestatul de stagiu semnat de secretara frustrată a șefului meu, eram gata să plec. Dădeam un ultim tur în debara, neștiind dacă să șterpelesc câteva stilouri și un bloc-notes.

— Domnișoara stagiară, în biroul meu!

Am tresărit. Ce voia de la mine marele *boss*? Un lucru era sigur; nu aveam să primesc un cec drept mulțumire pentru bune și loiale servicii. După acea primă întâlnire, mă lipeam de perete ori de câte ori drumurile ni se întretaiau, preferând să evit o nouă ciocnire. Acum ce avea să mi se întâmple? Când am intrat în birou, marele șef tasta cu frenezie pe computer. Am rămas înțepenită în picioare în fața biroului lui, neștiind unde să mă postez, frământându-mi mâinile, simțindu-mă pentru prima oară totalmente ridicolă și depășită de situație, cu magnificii mei bascheți Puma în picioare și cu părul roșcat pieptănat neglijent.

— Nu sta proțăpită acolo! mi-a spus, fără să ridice privirea.

M-am așezat pe marginea fotoliului din fața lui. Tot fără să mă privească, a rostit:

— Este ultima ta zi aici, după cum mi s-a spus, și ți-ai încheiat studiile.

— Da, domnule.

A tresărit când m-a auzit spunându-i „domnule“. Oare avea probleme cu vârsta lui? În sinea mea tare îmi venea să râd! Ah, criza de la patruzeci de ani!

— Te aștept aici luni la ora 9:00.

Pentru prima oară, a catadicsit să mă privească.

— De ce? i-am răspuns fără măcar să-mi dau seama.

El a ridicat circumspect din sprânceană.

— Mă îndoiesc că ți-ai găsit de lucru în altă parte. Greșesc?

Îmi propunea o slujbă și nu glumea! Nu înțelegeam nimic. Mă foiam pe fotoliu. *De ce eu?* Nu făcusem nimic timp de șase luni, în afară de o minunată gafă!

— Poți să pleci acum.

— Păi... hm... mulțumesc, am spus în cele din urmă, schițând un zâmbet timid.

M-am ridicat de pe fotoliu cu încetinitorul, apoi m-am îndreptat spre ușă, dar el m-a oprit în momentul în care puneam mâna pe clanță.

— Yaël!

Ia te uită, știe cum mă cheamă.

— Da.

M-am întors și l-am văzut deodată rezemat de spătarul fotoliului.

— Trei lucruri: două recomandări și o întrebare. Pentru început, recomandările: să nu-mi mai faci figura de ultima oară și pune-te pe treabă.

Ce oroare, fusesem dojenită ca în liceu!

— Promit, i-am răspuns, încercând să-i dau de înțeles că-mi pare rău.

— Întrebarea: de unde știi o engleză atât de subtilă?

M-am umflat în pene ca un cocoș de lupte și i-am adresat un zâmbet ucigător.

— Așa m-am născut!

A ridicat din sprânceană. *E prost sau ce?* Bătrânilor trebuie să le explici totul.

— Mama este englezoaică. Tata a avut ideea să-și termine studiile de arhitectură în Anglia...

— Bine, scutește-mă de povestea cu oul și găina, sunt sătul de asta. O să aflu mai multe despre slujba ta săptămâna viitoare. Weekend plăcut și, nu uita, luni să nu întârzi! Nu voi mai tolera nicio întârziere de-acum încolo. Și, ai milă, schimbă-ți ținuta...

Fără să se mai sinchisească de mine, s-a întors spre monitor. Înainte să plec, am trecut din nou prin debara ca să-mi iau geanta. Eram pe pilot automat, pe jumătate năucă. Am luat metroul și m-am prăbușit pe o banchetă. Ce dăduse peste mine? Eram angajată pe un post de care habar n-aveam, fără să fi făcut nimic și, mai ales, fără să-l vreau. Nu aveam chef să muncesc. Și-apoi, ambianța era putredă, nimeni nu râdea în locul acela. Acel Bertrand nici măcar nu-mi ceruse părerea. La urma urmei, nu semnașem nimic, nu mă obliga nimeni să mă întorc acolo luni. Tipul doar n-o să vină după mine acasă să mă oblighe să muncesc. Planurile mele de călătorie se risipeau... Doar dacă nu profitam de ocazie ca să strâng ceva bani și să hoinăresc cu rucsacul în spate mai mult timp decât prevăzusem, peste câteva luni, după ce voi fi demisionat. Cine m-ar putea împiedica? *Nimeni*. Nici nu se punea problema ca părinții mei să-mi plătească turul lumii, cheltuiseră deja destul cu studiile mele, nu voiam să mai trăiesc mult timp pe spinarea lor. Am hotărât să mă prezint lumea următoare în biroul șefului ca să aflu măcar cu cât avea de gând să mă plătească. În realitate, slujba asta era mană cerească! M-am ridicat dintr-un salt când metroul a oprit

în stația Saint-Paul și i-am împins pe ceilalți pasageri ca să ies din vagon. Am urcat câte patru trepte deodată pe scara rulantă și la ieșire am dat cu nasul de cartierul nostru general, barul *El País*. Ne stabiliserăm acolo tabăra de bază la foarte puțin timp după începerea studiilor. Primul avantaj era că se afla foarte aproape de școală și puteam să ajung acolo instantaneu, făcându-mi apariția și întreținând astfel legenda despre asiduitatea mea la cursuri. Apoi, acest bar rău famat avea un aspect exterior care nu inspira deloc încredere și asta ni se potrivea: râdeam că suntem în pas cu lumea, la modă. Avea o latură slinoasă, nearanjată, cu taburete de bar șchioape și un televizor deasupra teighelei. Doar consola cu muzică de top asigura ambianța. Ne simțeam bine acolo. Patronul și barmanul ne îndrăgiseră; poveștile noastre, portofelele pline cu mărunțiș, fuga noastră ca să prindem ultimul autobuz îi făceau să râdă. Barul acesta era o extensie a propriilor noastre apartamente și gașca noastră făcea parte din mobilier. M-am lipit de geam și m-am strâmbat la toată lumea înaintea să împing ușa, entuziasmată.

— Fiesta tot weekendul! am răcnit cu mâinile în aer.

— De parcă ar fi vreo noutate, mi-a răspuns Alice de la înălțimea taburetelui ei.

Râzând ca o nebună, am sărit de gâtul surorii mele și am strâns-o la piept. Ea s-a prins de teigheaua barului, ca să nu cădem amândouă pe pardoseală.

— Mi-am găsit o slujbă! i-am urlat în ureche.

Ea m-a împins și s-a uitat la mine, cu ochii ieșiți din orbite, ca lupul din desenele animate ale lui Tex Avery.

— Dar ce, îți căutai o slujbă?

— Nu! Totuși am găsit-o!

— Promițător!

Toată lumea s-a năpustit spre mine. Mica noastră gașcă se formase în acei ultimi ani. Mai întâi datorită lui Alice, de când se îndrăgostise de Cédric: ea era la istorie, el la filologie, le era dat să se întâlnească, la fel de calmi, de timizi și de echilibrați amândoi. În ceea ce mă privește, după ce am luat bacul, la un an după sora mea, am optat pentru confortul unei școli de comerț ale cărei cursuri se țineau trei sferturi în engleză. În primul an, l-am cunoscut pe Adrien, aterizat acolo după câțiva ani de facultate eșuați. Nici vorbă de vreo poveste de dragoste între noi, ci mai degrabă de chefuri, râsete, nopți albe și cursuri ratate. De pe o zi pe alta, el se aranjase; la colțul unei străzi, își găsisese iubirea, în persoana lui Jeanne, vânzătoare și mamă singură. Preluase totul de la ea: piercingul din limbă, firea energică și pe Emma, fiica ei în vârstă de un an, fără să-și piardă niciun pic din umorul (grosolan) și pasiunea nemăsurată pentru petreceri. Nici apariția lui Marc nu scăzuse numărul chefurilor noastre. Alice și Cédric îl întâlniseră la facultate. Studia istoria artei, sau mai precis acolo era înscris. În general, se ducea când avea chef, întotdeauna cu mâinile în buzunare și fără să-și ia notițe. În orice caz, dacă avea nevoie de ajutor, exista, după spusele surorii mele, o armată de admiratoare înfocate gata să-i ofere cursuri particulare. Aerul lui de pierde-vară visător, întârziat, un pic misterios le făcea să cadă ca muștele. Era foarte secretos în privința cuceririlor lui, dar părea destul de indiferent la efectul pe care îl producea asupra fetelor, din câte observasem, pentru că eram întotdeauna împreună amândoi. Doar în seara aceasta lipsea la apel.

— Unde-i Marc? am întrebat după ce m-am eliberat din strânsoarea celorlalți.

— Nu știu pe unde umblă! mi-a răspuns Adrien. De obicei, e primul care ajunge.

Mi-am scos din buzunar telefonul, de care eram foarte mândră, era primul meu mobil!

— Am să-l sun.

Marc locuia la bunicul lui de când era student la Paris, părăsind orașul de provincie al părinților săi, din Touraine. Evident, nu a răspuns nimeni. Bunicul lui era un adevărat hoinar. În puținele dați când trecuserăm pe la el, nu-l văzuserăm decât foarte puțin. Era un original, gata ori-când să plece în căutarea pepitei de aur, spunea el cu o privire șmecheră. Când îl întrebam pe Marc cu ce se ocupa, ridica din umeri, răspunzându-ne că Abuelo, cum îi zicea el, era căutător de comori. Ceea ce stârnea invariabil râsete și glume, apoi treceam la altceva. În cele câteva minute în care-l vedeam, avea mereu o vorbă bună pentru noi, în vreme ce ne studia din priviri. Aveam uneori impresia că mă cunoaște pe de rost, deși nu schimbaserăm niciodată mai mult de zece vorbe.

— O să vină el până la urmă, mi-a zis sora mea, făcându-mă să revin la realitate. Spune-ne despre slujba ta! Ce-i cu povestea asta?

Cu un ochi la ușa barului, le-am povestit în linii mari cum m-a convocat marele boss în biroul lui.

— Yaël, ai o mare problemă! a spus Jeanne.

M-am întors spre ea surprinsă, cu paharul în mână. Avea un zâmbet răutăcios.

— Poftim?

Am luat o înghițitură; nu știam unde voia să ajungă.

— Trebuie să te înțolești! Nu mai ai încotro! Gata cu Puma și cu jeanșii! Treaba devine serioasă!

Am scuipat berea, stropind teigheaua barului. Alice a aplaudat și a râs zgomotos împreună cu Jeanne, care a percutat imediat.

— Genial, mâine o să ne jucăm de-a păpușile cu tine!

Ce oroare!

— Nu! am țipat. Nu vreau să mă deghizez!

— Cine a zis asta? mi-a răspuns Jeanne. Am să-ți gădesc eu la magazin niște taioare și pantofi cu toc. Și se rezolvă problema!

M-am bosumflat.

— Niciodată, în vecii vecilor, n-am să-mi pun pantofi cu toc.

Toată lumea a izbucnit în râs văzându-mi figura, cu sprâncenele încruntate și buzele ținute.

— Ce se-ntâmplă aici?

În clipa în care am auzit vocea gravă a lui Marc care părea mereu să anunțe o catastrofă, am uitat de problema mea vestimentară și m-am întors spre el, din nou destinsă și zâmbitoare. El s-a apropiat cu un aer nonșalant, a strâns mâna barmanului și și-a pus pe teighea tutunul de rulat. Apoi a venit în spatele meu, mi-a trecut brațul pe după umeri și a văzut berea, din care a băut o înghițitură zdravănă, făcându-mi cu ochiul.

— Așadar, cine-mi răspunde? Ce sărbătorim? a insistat.

— Am un job, i-am răspuns, zâmbind larg.

M-a privit sincer surprins.

— Și asta e o veste bună? Vrei să muncești?

— Nu, nu vreau să muncesc, dar, mă rog, mi s-a propus cu amabilitate, nu puteam să refuz! am spus, izbucnind în râs.

— Ești incredibilă!

S-a aplecat spre mine, la cei un metru optzeci și cinci ai săi, ca să-și pironească ochii malițioși într-ai mei.

— Facem un chef monstru în seara asta?

— Yes!

— Haideti, fac eu cinste în onoarea lui Yaël! a declarat radios.

Seara a început cu adevărat din acel moment. N-au mai fost decât râsete, glume, planuri iluzorii și pahar după pahar. Evident, a trebuit ca Adrien să aducă vorba de prestația mea puțin glorioasă din ultima noastră seară în bar din săptămâna precedentă.

— Zborul tău planat de pe podium va rămâne în istorie!

— Ce pot să fac dacă mă isterizează cântecele astea?

Îl convinsesem pe DJ să pună cele două preferințe ale mele din acel moment: *Murders on the dance floor* și *I am outta love*. Cu câteva ocheade și promisiuni că am să beau un pahar cu el, îmi atinsesem scopul. Mă dădusem în spectacol timp de șapte minute, doar că făcusem prea multe piruete, dat fiind nivelul de alcool din sânge, și căzusem grămadă, stricând podiumul. M-a prins Marc înainte să mă dau cu capul de podea.

— Mie mi-a plăcut la nebunie să mă joc de-a pompierii, a spus Marc.

— Da, ce-ai mai făcut pe grozavul, i-a replicat Jeanne. Ei, și ce, mare scofală!

— Păi doar nu era s-o iau la palme! a răspuns el, ridicând mâinile.

— Eu am fost la mijloc, a completat sora mea. Așteptam de mult asta.

— Ticăloaso! i-am reproșat, aruncându-mă asupra ei.

Eram singurii clienții din *El País* în seara aceea, ceea ce ne-a adus un mic bonus, patronul oferindu-ne gustările din partea casei. Ne-am aruncat asupra lor ca niște căpcăuni, mulțumindu-i cu gura plină. După aceea, Adrien a propus un concurs de aruncat la țintă. Ca de obicei, eu am făcut echipă cu Marc. Eram perechea lui din ziua în care

refuzasem să fac echipă cu fetele, una mai nepricepută decât cealaltă. Victoria a fost de partea noastră. În timp ce Jeanne și Alice erau consolate de iubiții lor, eu am sărit în spatele lui Marc, care m-a purtat triumfal prin tot barul. M-am prins de gâtul lui, punându-mi bărbia pe umărul lui. El s-a apropiat de bar.

— Mi-e sete, femeie, mi-a zis.

I-am lipit un sărut pe obraz și, fără să mă dau jos din spatele lui, am înhățat un pahar și i-am dat să bea înainte să-mi potolesc la rândul meu setea.

— Copii, ne-a strigat barmanul. Autobuzul vostru vine în trei minute.

M-am dat jos din spinarea lui în mai puțin de două secunde. Marc m-a prins înainte să mă dezechilibrez.

— Catastrofă! Portăreasa! a strigat Jeanne, căreia portăreasa imobilului în care locuia i-o ținea pe Emma la ea, în schimbul reducerilor la țoalele pe care i le vindea din magazinul unde lucra.

A fost panică generală, paltoanele noastre au zburat prin aer, fiecare s-a scotocit prin buzunare ca să-și plătească datoria.

— Ștergeți-o, v-o trec în cont, ne-a spus barmanul.

Am trecut în spatele barului și l-am pupat de două ori.

— Ești o comoară!

— Yaël! Ce faci? a zberat Cédric.

Inevitabil, încercarea de a ieși pe ușă toți șase în același timp nu a fost o mare reușită. În clipa în care ușa s-a rupt și am ajuns toți pe trotuar, autobuzul a trecut prin fața noastră.

— Drăcia dracului! a bombănit Adrien. Repede!

Jeanne o luase deja la goană, fiica ei o aștepta. Alerga în mare viteză în balerinii săi, probabil alcoolul îi dădea aripi.

A prins autobuzul în stația următoare și a reușit să-l facă pe șofer să aștepte. Marc s-a cățărat ultimul, cu țigara pe care o ținuse în gură pe toată durata cursei noastre nebune.

— Tinere! l-a apostrofat șoferul.

— Oh, da, scuze.

A început să se scotocească prin buzunare și a arătat abonamentul.

— Sunt în regulă, domnule, i-a spus el cu mândrie.

— Ți bați joc de mine!

— Absolut deloc! i-a răspuns, sincer surprins.

— Țigara, Marc! am țipat eu.

— Rahat! Scuze, domnule.

Toată lumea a izbucnit în râs, Marc a aruncat țigara afară și autobuzul a putut în sfârșit să pornească. Traseul dintre Saint-Paul și Piața Léon-Blum trebuie să fi fost relativ neplăcut pentru ceilalți călători, dată fiind gălăgia pe care o făceam. Viața mea era perfectă, minunată, nu doream nimic altceva decât să rămân mereu alături de acești cinci oameni pe care îi iubeam, promițându-mi că nu mă voi îndepărta niciodată de ei, orice s-ar întâmpla. Jeanne s-a scuturat ca un câine în fața imobilului de pe bulevardul Ledru-Rollin, era tehnica prin care se trezea din beție chiar înainte s-o înfrunte pe portăreasă. Am parcurs cu pași mari curtea interioară ca să ne aliniem în fața ascensorului, unde ea ni s-a alăturat, cu Emma înfășurată într-o pătură.

— Urc prima, singură, altfel mi-o treziți.

Niciunul dintre noi n-a protestat. Jeanne a dispărut.

— O luăm pe scări, a propus Cédric.

Urcușul până la etajul al patrulea a fost agitat, toată lumea a ratat măcar o dată treapta și s-a lovit de perete.

Seara a continuat în salonul minusculului lor apartament cu două încăperi, până în zori, cu Emma dormind ca